

Tỷ Muội

Hậu dốc hết những giọt nước cuối cùng còn sót lại trong cái bình tưới vào gốc cây cau trồng trong chậu, rồi úp luôn cái bình tưới xuống, mẹ đã dặn mỗi khi tưới cây xong thì làm cách này, mục đích để không còn tí nước nào còn lại trong bình, không cho những con muỗi có dịp sinh sôi nảy nở.

Hậu đẩy cái xe lăn của mình lùi lại sát cái cửa sổ thông giữa khoảng vườn nhỏ của mình và căn bếp, cửa sổ có những cái song thưa, nên từ trong bếp bà Quý mẹ của Hậu muốn nói chuyện với Hậu ở ngoài vườn cũng dễ dàng, không phải bước ra ngoài vườn. Từ trong bếp, khi có củ khoai luộc, miếng bánh khảo hay cốc nước, bà chỉ thò tay qua song cửa sổ, đặt trên cái bàn nhỏ là xong, tiện lợi lắm, cái bàn nhỏ để Hậu ngồi ăn cơm trưa mỗi buổi trưa với chị Hiền. Trên bàn lúc này lúc nào cũng có ly nước bà Quý để sẵn ở đấy. Hậu vói ly nước, đưa lên miệng uống một hơi dài, rồi thoải mái tựa lưng vào xe, ngắm khoảng không gian xanh tươi vuông vức lớn gần 100 mét vuông lát gạch đỏ sạch sẽ như lau như li, không một cọng rác, lòng thầm cảm ơn bố mẹ, anh Cường, chị Hiền đã bỏ ra bao nhiêu công lao và tiền bạc làm ra khu vườn này cho Hậu.

Ngày ngày từ sáng đến chiều, trừ những ngày mưa gió, Hậu cứ quanh quẩn trong thế giới của mình, vui với cô cây hoa lá, nhiều khi quên hẳn sự bất hạnh của mình.

Chỗ cạnh cửa sổ Hậu đậu cái xe lăn là hướng Đông, từ đó Hậu nhìn thẳng ra mãi cuối sân là hướng Tây, ở đó để ngăn khoảng sân gạch và cái hàng rào là bốn chậu cảnh thật lớn màu gan gà, cao như bốn cái chum. Trong bốn cái chậu đó, lần lượt đếm từ trái qua phải, chậu đầu tiên là một bụi trúc vàng, chậu thứ hai là cây ngọc lan, chậu thứ ba là cây cau thẳng tắp, trên ngọn đã có một chùm cau nặng trĩu có đến trăm quả, dưới gốc cây cau là một giầy trâu xanh tươi quần quýt bám chặt cái thân mạnh mẽ và thẳng đứng của cây cau và chậu thứ tư là cây mai tứ quý đã già, cao trên ba mét.

Bốn cây này do ông Quý, đã cẩn thận nghiên cứu kỹ càng trước khi đặt ở hướng này, thứ nhất làm cảnh, sau đó là nhờ bóng mát của chúng che nắng buổi chiều, làm cho khu vườn bớt nóng. Phía Bắc là cái cửa lớn đi từ trong nhà ra vườn ra sân. Bước thẳng từ cái cửa này ra khoảng hai chục bước, đối diện với cái cửa đi vào nhà là một bức tường gạch, không xây kín mà xây cất quãng, nên thoáng gió và có ánh sang. Dài theo bức tường gạch này là một cái bệ xây theo chiều dài của bức tường. Trên cái bệ này có bày hai chục chậu cây nhỏ đủ loại, vừa tầm cho Hậu có thể ngồi trên xe lăn mà vẫn có thể tưới, tia cắt cành già, lá sâu một cách thoải mái. Riêng chỉ có mấy cây lan treo trên những cái móc nằm trên đầu cái kệ gạch đó là Hậu tưới không được, phải nhờ chị Hiền săn sóc chúng.

Tất cả cái sân gạch, khu vườn, những cái cây cảnh mà Hậu có bây giờ là do tình thương của gia đình dựng lên, cố gắng bù lại cho sự thiệt thòi mất mát mà một cơn sốt quái ác mang đến cho Hậu khi cô mới bốn tuổi. Căn bệnh làm hai chân của Hậu bại liệt, nhỏ dần đi, và trở thành một người tàn phế. Hậu được đi đến trường học, nhưng khi học xong trung học đệ nhất cấp, lúc đó Hậu vừa chẵn mười lăm tuổi. Hậu khóc và xin bố mẹ cho mình ở nhà, nêu lý do là học lên cao nữa Hậu cũng chẳng giúp ích gì cho gia đình và xã hội. Ông bà Quý đành phải xót xa chiều con. Lúc còn đi học, Hậu bận rộn chuyện học nên không có thì giờ nhiều, đến khi ở nhà thì cái nỗi cô đơn dần dần trở nên một vấn đề lớn, dù ham đọc sách nhưng Hậu không thể ngồi đọc suốt cả ngày, đan thêu cũng làm cô chán nản rất mau chóng. Ông bà Quý bàn với người con trai lớn là Cường và cô con gái là Hiền là phải tìm cách gì cho Hậu giải khuây mỗi ngày và sống một cách vui vẻ chứ không thể để Hậu buồn bã trong cảnh tật nguyền này.

Hiền rất gần gũi với cô em bất hạnh, và thương Hậu hơn cả thương chính mình, nhiều lúc nhìn em xót xa, Hiền ước gì có thể chia cho em một cái chân của mình. Hiền cũng làm được. Biết Hậu rất yêu thương cây cỏ nên Hiền nảy ra một ý kiến mà nghe xong ai cũng cho là cao kiêu và mọi người cùng đồng ý tán thưởng. Đó là làm cách nào bỏ tiền xây cho Hậu một khoảng không gian riêng rẽ, nơi đó có thể làm cho Hậu bận rộn suốt một ngày, đồng thời cũng mang niềm vui đến cho Hậu.

Thế là cả nhà đồng ý xây cho Hậu một khoảng vườn, ở đó Hậu có thể ngồi trên chiếc xe lăn mà vẫn săn sóc và thưởng thức được cây cảnh gần như một người bình thường. Cách sắp xếp khu vườn cho một người làm vườn tật nguyền như Hậu được nghiên cứu rất kỹ bởi chú Nghinh, bạn của bố, chú là kiến trúc sư nổi tiếng ở Sài Gòn, chú sốt sắng tình nguyện vẽ kiểu vườn ngay sau khi ông Quý ngỏ lời nhờ.

Tiền bạc để xây khu vườn này được bác của Hậu, chị của ông Quý, một bà triệu phú, vì xót thương cho đứa cháu gái, cho tiền để làm hết tất cả từ đầu đến cuối. Ông Quý chỉ có việc là kêu thợ xây cất thật giỏi và để mắt đến công việc khi công việc xây cất được tiến hành. Chỉ mất vài tháng, khu vườn xây cho Hậu đã hoàn tất và đẹp hơn cả mọi người mong ước. Bà Bác cho tiền xây vườn, sau khi đến xem kết quả, rất hài lòng, nhưng trông cháu xê dịch trong cái xe cũ kèn càng, cũ kỹ, bà lại bỏ tiền ra nhờ một người bạn thân bên Pháp mua cho Hậu một cái xe lăn khác, tối tân hơn, nhẹ nhàng và gọn gàng hơn cái xe lăn cũ rất nhiều. Được khu vườn mỗi ngày Hậu chỉ mong trời mau sáng để lăn xe ra cái không gian riêng rẽ của mình, thưởng thức hoa lá vườn tược cây cỏ.

Trưa nào chị Hiền cũng từ sở về nhà ăn cơm trưa với Hậu ở ngoài vườn, rồi mới đi làm. Hậu biết giờ chị về nên lúc nào cũng lăn xe đến ngồi cạnh cái bàn nhỏ. Chị Hiền về đến nhà là vào bếp bung bầy khay cơm nóng hổi trên cái bàn nhỏ cho hai chị em. Hai chị em vừa ăn cơm vừa nói bao nhiêu là chuyện. Chị Hiền thì khi nào cũng dịu dàng ân cần hỏi những câu hỏi săn sóc em như sáng nay mấy giờ Hậu ngủ dậy, ăn sáng với gì, tưới tắm cây cối trong vườn ra sao. Hậu thì báo cáo tất cả những việc Hậu làm từ sáng đến giờ, nhưng bận đến đâu hai chị em cũng phải đến ngắm bốn chậu hoa hồng tỉ muội, bốn màu trắng, tím, đỏ, vàng đặt tên cái kệ bằng gạch.

Hậu chăm sóc bốn cây hồng tỉ muội này cẩn thận lắm, nên chúng nó nở hoa quanh năm, và bốn cây lúc nào cũng tươi tốt, nụ hoa và cành hoa thi nhau vươn lên. Không khi nào mấy cây này có một chiếc lá úa. Chị Hiền nói bốn cây này ví như hai chị em Hiền Hậu, Hậu cũng đồng ý như thế.

Bốn cây tí muội này và những cây lan Vẩy Rồng, Giáng Hương, Thạch Hộc, Ngọc Điềm, Huyết Nhung là quà tặng của anh Hưng mang tận từ trên Đà Lạt xuống, anh là bạn nối khố của anh Cường hồi trung học. Anh Hưng là con độc nhất nên được miễn đi lính, ở nhà giúp mẹ chăm sóc một cửa hàng bán si và lẻ thổ sản của miền cao nguyên. Cùng với cửa hàng gia đình, anh còn có sáu cái xe đồ chạy đường Sài Gòn-Đà Lạt. Vì thế tháng nào anh Hưng cũng ghé nhà Hậu, với cả một thùng quà, đầy ắp quả dâu, quả bơ, su su, bắp cải, khoai tây, cà rốt, ác ti sô. Tháng nào bạn quá không xuống Sài Gòn được, anh cũng nhờ người mang tới một thùng y như vậy, Hiền và Hậu cũng quý anh như quý anh Cường. Khỏi nói thì ai cũng biết là ông Bà Quý cũng thương Hưng như con ruột.

Mỗi lần về Sài Gòn, Hưng chỉ ở chơi ở nhà ông bà Quý, khi thì một ngày, khi thì vài ngày, những ngày anh Hưng ở chơi là những ngày thần tiên của Hậu. Sáng sớm khi cả nhà chưa ai thức dậy là anh đã lấy xe ra đường Lê Lợi, và trở về với một hộp bánh to trong đó đầy đủ các loại bánh nướng của Pháp như croissant, paté chaud, gâteau. Chị Hiền thức dậy chỉ kịp ăn vội cái bánh croissant rồi vội vã đi làm, nhưng anh Hưng và Hậu có cả mấy tiếng đồng hồ buổi sáng ở ngoài vườn, tưới cây, ăn bánh, uống cà phê và chuyện trò. Đến trưa, còn nửa tiếng nữa là chị Hiền về ăn trưa. Anh Hưng đã xin bà Quý đừng nấu nướng gì mấy ngày anh ở chơi, trưa là anh chạy ra chợ Bàn Cờ ở gần nhà, mua về nào là cơm gà, nem nướng bánh cuốn, rồi cả ba người bày thức ăn trên cái bàn nhỏ. Ăn xong, chị Hiền lại phải trở lại sở làm, còn lại nhà chỉ có anh Hưng và Hậu trong vườn, ngắm chim hót, hoặc nghe nhạc, chờ đến chiều chị Hiền và ông Quý đi làm về.

Dendrobium officinale (Thạch Hộc)

Những giờ chỉ còn hai người trong vườn, Hậu chỉ ao ước một điều là anh Hưng đến gần Hậu, ôm Hậu, vuốt tóc, cầm tay hay hôn nhẹ nhàng đắm đuối hôn lên môi Hậu như những cặp tình nhân làm khi họ đang đắm chìm trong bể tình duyên ái. Có lần chỉ có hai người ở nhà, Hậu muốn thu hết tất cả can đảm để nói cho anh Hưng biết nỗi lòng của mình rồi ra sao thì ra, nhưng Hậu lại lo một điều là vì chuyện này mà anh sẽ không đến nhà chơi nữa nên Hậu vẫn phải ôm niềm bí mật một mình.

Những ao ước thiết tha đó của Hậu không khi nào thành sự thật, nên mỗi lần anh Hưng xuống chơi rồi về lại Đà Lạt, Hậu buồn rĩ rượi đến hết cả tuần lễ. Đã nhiều lần Hậu tự bảo mình là không nên để tâm yêu thương và quyến luyến đến anh Hưng quá như thế, vì biết trước thế nào cũng có một ngày anh Hưng phải lập gia đình. Mỗi lần nghĩ đến lúc anh Hưng đi lấy vợ là gan ruột của Hậu như bị ai lấy muối xát vào, nước mắt rơi xuống lã chã đầm đìa. Ngoài mối lo anh Hưng đi lấy vợ, Hậu còn mối lo đến ngày chị Hiền đi lấy chồng, xinh đẹp và dịu dàng, nhất là hiền lành như chị thì biết bao nhiêu người muốn cưới chị về làm vợ. Lúc đó còn có ai thủ thỉ, ăn cơm trưa và nhất là ngắm những cây hồng tỉ muội với Hậu. Hậu biết đời nàng sẽ lần lượt mất cả anh Hưng lẫn chị Hiền, thật là không còn nỗi buồn nào hơn nỗi buồn này.

Chị Hiền lấy chồng thì nếu ở quanh quần đây, Hậu may ra còn gặp chị. Còn anh Hưng mà lấy vợ, anh thuộc về một người đàn bà khác, anh phải lo săn sóc chiều chuộng vợ anh, thời giờ đâu anh ghé chơi với gia đình Hậu mỗi tháng một lần như bây giờ.

Trưa hôm ấy, Hậu tưới cây xong, lăn xe đến cạnh cửa sổ để uống nước, nhìn vào trong bếp thì ngạc nhiên khi thấy anh Hưng đã đến tự lúc nào, bà Quý đang chăm chú nấu món gì trên bếp, còn anh Hưng đứng ngay bên cạnh bà. Hai người hình như đang bàn bạc một điều gì quan trọng lắm, vì cả hai cùng xoay lưng ra vườn, nên không ai biết cái xe lăn có Hậu ngồi trên đó đã ở cạnh cửa sổ. Thấy bóng anh Hưng, lòng Hậu rộn lên một niềm vui không tả, Hậu lấy tay đè lên ngực, tự hỏi sao tháng này anh Hưng xuống đây sớm hơn thường lệ.

Đột nhiên Hậu nghe mẹ mình cất giọng nói với anh Hưng:

“Cháu tính thế cũng rất phải, khi nào mẹ cháu khỏe hẳn thì cháu mang mẹ cháu đến gặp hai bác. Cháu phải lập gia đình cho xong để lỡ mẹ cháu có mệnh hệ nào thì bà cũng yên lòng khi thấy cháu đã yên bề gia thất. Hiền nó cũng đến tuổi lập gia đình, cháu và nó đã yêu thương nhau đã mấy năm rồi, cũng phải đến lúc tính đến chuyện cưới hỏi cho xong cháu ạ, nó đi lấy chồng xa rồi thì tội nghiệp con Hậu không có ai làm bầu bạn, chị em thủ thủ mỗi ngày, nhưng hai bác đâu có thể giữ Hiền ở nhà mãi được.”

Hậu nghe những lời đó xong là tai Hậu ù đi, trời đất như sụp đổ, cô vội vã thu người nhỏ lại, rồi nhẹ nhàng lăn xe ra tận cây ngọc lan rậm rạp cho không ai trông thấy mình. Rồi không chịu được nữa, nằm thiu qua một bên xe, đầu óc lũng bùng những câu Hậu mới nghe bà Quý nói với anh Hưng. Thôi thế là xong, Hậu sắp mất hết cả rồi. Một lát Hậu nghe tiếng anh Hưng mở cửa ra vườn, bước đến chỗ Hậu. Hậu giả vờ nhắm mắt ngủ, anh đứng nhìn Hậu một lúc, rồi lặng lẽ đi vào nhà, nói với Bà Quý là phải ra xe về Đà Lạt ngay cho kịp, vì mẹ anh đang ốm nằm nhà thương, anh không ở chơi lâu như mọi lần được.

Trưa hôm đó chị Hiền về nhà ăn cơm, Hậu nhìn vào trong bếp thấy mẹ và chị Hiền nói chuyện lâu hơn ngày thường, Hậu đoán bà báo cho Hiền biết tin là anh Hưng mới đến. Chị Hiền bung khay cơm ra để trên bàn, đưa mắt tìm Hậu, rồi đến gần cây ngọc lan đây xe đến bàn để hai chị em ăn cơm. Hậu thấy chị Hiền có vẻ bối rối như có điều gì suy nghĩ. Chị hỏi Hậu hôm nay thế nào, Hậu trả lời là thấy hơi nhức đầu, chị bảo Hậu trời hôm nay nắng quá, Hậu nên ngồi trong hiên chứ đừng ra giữa nắng, bệnh thì khổ. Hậu không muốn ăn uống gì hết nhưng phải cố chan miến canh bí, nuốt vội vài muỗng cơm để chị Hiền không để ý. Hai chị em ăn cơm xong, Hậu nhờ chị Hiền lấy hộ Hậu ống thuốc nhức đầu Optalidon. Xong rồi, chị Hiền không ở lại xem hoa tí muội với Hậu như mọi ngày, mà lại vào trong bếp nói chuyện với mẹ trước khi đi làm.

Bốn hôm sau ngày Hưng ghé nhà nói chuyện với bà Quý, Hiền vẫn chưa nói chuyện với Hậu về việc cô sắp đi lấy chồng. Hiền biết chắc là khi nghe Hiền đi lấy chồng, Hậu sẽ buồn lắm, ngay cả một tình giữa cô và Hưng. Hiền cũng chưa bao giờ dám mở miệng nói với Hậu, vì Hiền sợ Hậu lại tủi thân vì không có bạn bè và người yêu. Hiền đành dấu kín, trưa nay về nhà ăn cơm, cô đã xin phép sở nghỉ luôn buổi chiều, thứ nhất là thấy mấy hôm nay Hậu không được khỏe, thứ nhì là muốn thử thi cho em gái biết chuyện của mình và anh Hưng. Hiền nghĩ Hậu chắc sẽ mừng cho Hiền nhưng sợ dĩ đến giờ cô chưa dám nói ra cho Hậu vì sợ em buồn cảnh chị em không còn được quần quýt bên nhau nữa.

Hiền không thấy Hậu ngồi chờ ở bàn, nhìn qua cửa sổ cô thấy Hậu và chiếc xe lăn ở cạnh cây ngọc lan xum xuê, cô vẫn bung khay cơm ra, định là đặt trên bàn rồi sẽ đi gọi Hậu. Vừa bước ra cửa, mắt Hiền nhìn thấy bốn cây hồng tỉ muội héo, cành rũ xuống như đã lâu không có nước. Đặt khay cơm xuống bàn, cô vội vàng chộp lấy cái bình tưới, vặn nước đầy rồi đi tưới hết bốn cây hoa, định bụng là ăn cơm xong phải đi một vòng tưới hết những cây trong vườn đỡ cho Hậu, chắc mấy hôm nay Hậu mệt nên không nhắc tay lên nỗi để làm những việc mà cô siêng năng hăng hái vui vẻ làm hàng ngày.

Hiền đi đến chỗ Hậu đậu xe lăn, lên tiếng gọi em nhưng không thấy Hậu trả lời. Hiền đặt tay lên vai Hậu, nhẹ nhàng lay em dậy nhưng chợt thấy ống thuốc Optalidon mở nắp, bên trong không còn một viên thuốc nào, cái ly Hậu thường uống nước đặt bên trong chậu cây, cũng không còn một giọt nước. Hiền hốt hoảng chợt hiểu, nhìn lại em thì thấy một bên mép Hậu bọt mép đã sủi ra, hai giọt nước mắt đã gần khô ở trên má, và hai tay Hậu búi chặt lấy thành xe lăn.

Từ hôm ấy trong vườn vắng bóng Hậu ngồi trên chiếc xe lăn và bốn cây hoa hồng tỉ muội.

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle kỳ tới.

Phạm Hảo